

SENKI SEM SEJTI.
KI IS Ő VALÓJÁBAN.

MILANÓ

fine
selection

DEBRA DRIZA

MILA

DEBRA
DRIZA

2.0

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Anyának, Apának és Scottnak,
akik akkor is hittek, amikor én nem*

ELSŐ RÉSZ

A Greenwood Ranch határain túl, keletre narancsszínben ragyogott az ég, mintha a felhők lángokban álltak volna.

Lángok.

Belemarkoltam Bliss vastag, selymes sörényébe, erősen behunytam a szemem és feketén gomolygó füstelhő után kutattam az emlékeimben. Próbáltam felidézni magamban az égő fa és műanyag, a hamvadó Phillies¹-emblémás pólók és a parázsló babafotók szagát. A szirénák hangját és a sikolyokat. Bármit, ami kapcsolatba hozható a tűzzel.

Apát.

Felhorkant alattam a ló. Felsőhajtottam, lazítottam a szorításon és megigazítottam a sörényét. Semmi. Megint nem jött elő más, csak a nagy bűdös semmi. Több mint négy hete annak, hogy a baleset véget vetett apa életének, de még egyszer sem sikerült előhívni az emlékeimet.

Kinyitottam a szemem, és akkor valami bevillant.

Fehér falak, fehér fények. Fehér köpeny. A fertőtlenítőszer szúrós szaga.

1 A Philadelphia Phillies philadelphiai baseballcsapat, az egyik legrégebbi profi csapat az USA-ban.

Megborzongtam. Ez lehet a kórház, ahova vittek? Biztosan a tűz után. Ez volt minden, amire emlékeztem. Kapaszkodtam ezekbe a képekbe, és igyekeztem előrángatni még többet is, de amint megjelentek, el is enyésztek.

Egyvalami azonban nem akart eltűnni... most, hogy kinyitottam a szemem: az utunkat keresztező kerítés, a végeláthatatlan zöld térseget átszelő, égnek meredő fehér lécek.

A másik, ami sehogy sem akart eltűnni, hiába álmodtam mást helyette: a drágalátos Clearwater – harminc napja az otthonom, Minnesotában. A fű, a fa, a por és a földek között elszórva meghúzódó régi farmházak vidéke. A platós kisteherautók és a trágyaszagú szántók világa. A városka olyan kicsi, hogy mozi sincs benne. Se McDonald's. Kaylee szerint az egyetlen olyan hely, amit itt kulturális intézmény, illetve szórakoztatóipar kategóriában megemlít az Aranyoldalak, az a Mount'em állatpreparátor műhely. Nincs is szórakoztatóbb egy kitömött emlősnél.

Bliss horkantott egyet, és hátrakapta a fejét, el a kerítéstől, vissza az istállók irányába. Nem hibáztathattam érte. A földek, a tavak és a csönd, aminek anya annyira örült, nekem semmit sem jelentett. Nem jelenthetett. Hisz minden jó emlékem Philadelphiához kötődött.

Legalábbis azok, amelyekre emlékszem.

Az arcom apa zöld-barna kockás flanelingéhez dörzsöltem, pontosabban a gallérjához, a puha anyagtól remélve vigaszt. Apa akkor viselte, amikor a városi parkban gyengéden, a könnyökömnél fogva átkalauzolt engem a Phillies-szurkolók tömegén, a popcorn- és hotdogillatban, a felhevült testek sűrűjében.

A feszítő érzés a mellkasomban egyre nőtt. Hogy van az, hogy egyes emlékeket olyan elevenen látok magam előtt, mintha DVD-t

néznék, ráadásul hangokkal és szagokkal kiegészülve, míg más emlékeimet képtelen vagyok felidézni?

Anya szerint a hirtelen halálesetet követő szorongás normális, a tragédia furcsa dolgokat művel az aggyal. Ez finomabb megfogalmazása annak, hogy nem vagyok örült, csak mert pontosan vissza tudom idézni a régi házunk alaprajzát, és apa magasba lendített karját, ahogyan a kedvenc csapatának szurkol, ugyanakkor nem emlékszem olyan végtelenül egyszerű dolgokra, mint a kedvenc farmermárkám. Vagy hogy szeretek-e biciklizni. Vagy hogy voltam-e már szerelmes.

Anya állítja, hogy minden emlékem vissza fog térni. Majd... egyszer.

De apa sosem.

Belevájtam a körmömet a kantár bőrébe, és reszkető, mély lélegzetet vettem. Minden hamuvá égett a régi házunkkal együtt. Minden, ezt az egy vacak inget kivéve. Bliss a patájával kapálni kezdte a földet, kirugdosott egy fűcsomót. A menekülés reményében felnyerített.

Pontosan tudtam, hogyan érez.

Elvezettem a kerítéstől, majd ügetésre fogtam. A teste ritmikusan ringott alattam. Hűvös szél fújt az arcomba. Hátravettem a fejeimet, és hagytam, hogy az édeskés, fűillatú légáramlat belekapjon a hajamba, az ingembe, a hasogató fájdalomba, amelyet a szívemben éreztem. Bárcsak felkapott volna a szél, és visszaröpített volna az időben!

A mellkasi fájdalom felerősödött, mintha át akarna terjedni az összes porcikámra.

– Gyerünk!

Bliss oldalába vágta a sarkam. A kancát nem kellett kétszer biztatni. Rögvest nekilódult a maga majd' hétszáz kilójával. Dübörögve áradt az erő a lábaiból, átáramlott belém. Előredőltem, hozzásimultam,

amennyire csak lehetett, és élveztem, amint újra meg újra az arcomba csapódik a sörénye. Ahogy egyre sebesebben haladtunk, úgy csillapodott a mellkasomat kitöltő feszítő érzés, mintha Bliss az ütemesen csattogó patájával és a szívem ritmikus kalapálásával egyre apróbb és apróbb darabokra zúzná a fájdalom tömbjét.

Gyorsabb iramra ösztökéltem Blisst. Ahogy vágtaztunk az istállók irányába, sziklakövek emelkedtek előttünk, melyek a huszonöt holdas birtok kis részén kanyargó mutatós fal részét alkották. Már az is engedetlenség volt anyával szemben, hogy át mertem lépni a halálosan unalmas tempót.

Az ugratás szóba sem jöhetett. Már csak azért sem, mert még sohasem csináltam.

Vagy mégis?

A sziklák egyre közeledtek. Most vagy leírok egy éles kanyart, vagy teszek egy villámgyors, ostoba kísérletet arra, hogy felelevenítsem az emlékeimet. Hagytam, hogy a kantár kicsússzon az ujjaim közül. Azaz az ostoba kísérlet mellett döntöttem. A kanca erőteljes izmai megfeszültek a lábam között, ámulatba ejtő érzés volt, ahogy szeltük a levegőt. Mintha Bliss részévé váltam volna, és szárnyalnánk.

Aztán a szárnyalás egyszerre véget ért, mert a kengyelszív elszakadt a jobb lábamon, és hirtelen megcsúszott a nyereg. Elveszítettem az egyensúlyomat, oldalra csúsztam a meglazult nyereggel együtt. A sziklák mintha egyenesen nekem tartottak volna. Elképzeltem, ahogy szétfröccsen a fejem, míg a pulzusom örületes ritmust dobolt a fülemben.

Neked annyi, villant át az agyamon.

Azután mindkét kezem előrelendült, de villámsebesen: nem is gondoltam, hogy képes vagyok ilyen gyors mozdulatra. Elkaptam

Bliss sörényét, és meglepő könnyedséggel ülő helyzetbe húztam magamat, épp amikor Bliss mellső patái csattanva földet értek.

– Igen!

Felszabadult nevetés robbant ki belőlem. A múltat ugyan nem sikerült felidézni, de hetek óta először éreztem, hogy élek. Mintha az egész világ nagyfelbontásúvá változott volna. A tetejébe kiderült, hogy átkozottul jó reflexeim vannak. Hátha egyszer anya elárulja majd, hogy volt-e komoly szerepe a sportnak életem kiesett időszakában.

– Mila!

Na, tessék, itt is van! Ezt bebuktam.

Ügetőre lassítottam Bliss lépteit. A gyomrom összeszorult, ahogy a kavicsos kocsifelhajtó mellett álló nyúlánk alak felé közelítettünk.

Anya szív alakú arca természetesen éppolyan rezzenéstelen volt, mint máskor, mindig rendezett copfjából sem szabadult el egyetlenegy szőke hajtincs sem. Erős, vékony karjait összefonta maga előtt, ami azt sejtette, hogy bosszús. Ennyi volt az összes reakciója. Ez kiábrándító volt ugyan számomra, de nem igazán szokatlan.

Nicole Dailyt semmi nem hozta ki a sodrából: sem egy súlyosan sérült, gondjaiba vett ló, sem hirtelen költözködésünk ebbe az ismeretlen államba. Naná, hogy a kissé engedetlen, összetört szívű lánya sem. A szögletes szemüvegkeret mögötti sötétkék szemei akkor sem árultak el más érzelmeket, amikor megállítottam a lovamat.

– Biztos vagyok benne, hogy határozottan megmondtam: csak sétálhatsz a lóval. Mi értelme volt ennek?

Leszálltam a lóról, és megpaskoltam a fújtató állat nyakát. Kihúztam magam, úgy feleltem:

– Semmi.

Szemöldöke a lencse fölé emelkedett, nyomatékosítva a meglepétségét, és rúzs nélküli szája vékony vonallá keskenyedett. Nem volt szép dolog a részemről, de kitörő elégedettséget éreztem.

– Értelek.

Hirtelen megcsóválta a fejét, majd hosszú ujjával megdörzsölte közepén a homlokát. Döbbenet vettem észre, hogy remeg a keze, amikor felfordított tenyérrel gesztikulálni kezdett. Méghozzá kérlelően, ami nem volt rá jellemző.

– Nem... nem értelek. Mila... nem csinálhatsz ilyet. Mi van, ha baleset ér, és...

Elhallgatott, de már mindegy volt. A flaneling rám nehezedett a kimondatlan szavak súlya alatt.

És... akkor téged is elveszítelek.

A költözködés óta először fordult elő, hogy megöleltem, és vigaszképp a nyakába fúrtam az arcom.

– Bocsánat – duruzsoltam. A hangomat tompította a bőre, mely rozsmaringtól és a lókenőcs gyógynövényeitől illatozott. – Mostantól csak lassan megyek. Megígérem.

Kibontakozott volna az ölelésemből, de még erősebben szorítottam. Nem akartam elengedni. Most nem. Megsimogatta a bal vállamat, nagyon gyengéden, nagyon tétován. Szinte már azt hittem, csak képzelődöm. Mint aki az elmúlt hónap alatt azt is elfelejtette, hogyan kell.

És lehet, hogy tényleg képzelődtem, mert a következő pillanatban kiszabadította magát a szorításomból, és hátralépett. Míg én azon igyekeztem, hogy az arcom ne árulja el a megbántottságomat, ő megigazította drótkeretes szemüvegét, mely felerősítette tekintete intellektuális csillogását. Anyáról nem lehet megmondani, hogy állatorvos,

kazalnyi szőke haja, filigrán alakja, finom vonásai nem erre vallanak. Sminket nem használ, időpocsékolásnak tartja. Az arca csupaszsága még inkább kiemeli természetes szépségét.

Teljesen máshogy nézünk ki mi ketten: egy telivér meg egy igásló. Én alacsonyabb vagyok, erősebb testalkatú, izmos, mint apa. Barna hajam, barna szemem is az övé. Viszont annak örültem, hogy a szív alakú arcomat anyától örököltem.

Meg a nyakasságot.

– Be kell tartanod a szabályokat, Mila! Nehogy bajod essen.

Némi habozás után a fülem mögé simította szélfúttá tincseimet. Mikor az ujjai a halántékomhoz értek, lehunyta a szemét. Röpke sóhaj szökött ki a száján.

Dermedten álltam, lenyűgözve a váratlan, meleg gesztustól, egyszerűs mind félve, hogy egy hirtelen mozdulat, és visszazökkenünk a jelenbe. Én annyira, de annyira vissza akartam kapni ezt a régi anyát, aki ölelést meg pusztit oszt, és vigaszt nyújt, ha kell! De egészen eddig a pillanatig meg voltam róla győződve, hogy a régi anya nem utazott ide Clearwaterbe. Hogy a korábbi verziója ott maradt valahol Phillyben – ahogy a hiányzó emlékeim is.

Anya hirtelen elhúzódott tőlem, jobb keze a nyakán himbálózó smaragdzöld medálra röppent. A drágakőre, mely a születési hónapomra utalt. A nyakláncot apától kapta, amikor én még kisbaba voltam. És apa halála óta több gyöngédséggel fordult lányának ehhez a tárgyiasult formájához, mint felém.

Ahogy hirtelen elfordult, felverte a port. Néztem a porszemcséket, elutasító viselkedésének kicsi, materializálódott emlékeztetőit, amint szálldosnak felfelé, egyre ritkuló felhőt alkotva, míg végül beleolvadnak a kék égbe. Milyen lehet ilyen könnyedén tovatűnni?

– Vezesd Bliss-t az istállóba, és csutakold meg! Én addig megnézem Maisey-t – kiáltotta hátra anya a válla fölött, miközben gyors lépteivel már félúton járt a pajta felé.

Bárcsak én is így magam mögött tudnám hagyni a dolgokat!

– Ó, és Kaylee hívott! El akar vinni a Dairy Queenbe. Fél óra múlva itt lesz. Elmehetsz, de sehova máshova, megértetted?

– Meg – feleltem, de alig álltam meg grimaszolás nélkül.

Iskola után egyenesen haza. Engedély nélkül sehova. Senki más kocsijába be nem ülni, egyes-egyedül a Kaylee-ébe, aki persze átesett már anya szigorú szülői átvilágításán. Az ember azt gondolná, hogy New York City alvilági negyedében élünk. Ráadásul az egésznek semmi jelentősége nem volt. Hiszen nem is akadt más, akivel – vagy ahová – járhattam volna.

Nekitámasztottam a fejemet Bliss tajtékos testének (megnyugtató a melegsége, a lovakra jellemző pészmaszaga), aztán kiegyenesedtem.

– Gyere, Bliss! Induljunk.

A ló mintegy belegyezését adva felhorkantott.

Anya nyomában, lépésben haladtunk, tekintetem szabadon kalandozhatott a földeken, amelyekről lerítt a vidékiesség. Lerítt az itt mindenről.

Ott volt például a kavicsos kocsifelhajtó jobbra, vagy a szemközti vendégházhoz vezető földút. Új rezidenciánk kisebb, szerényebb utánzata volt az immár megüresedett hétszázötven négyzetméteres L-alakú főépületnek, amely majd egy kilométerrel hátrébb terpeszkedett. Ugyanaz a fehér vakolat ugyanolyan zölden futó díszcsíkkal, ugyanaz a fedett veranda. Hiányoztak a lófejet formázó kovácsoltvas háttámlájú karosszékek, viszont volt egy saját, lófej alakú bronz ajtókopogtatónk.

A földút a vendégházból a jobb oldalon lévő magas, nyeregtetős épület felé vezetett tovább. Ez volt az istálló. Részben emiatt jöttünk ide anyával. Tudomásom szerint a tulajdonosoknak egy beteg rokonukat kellett ápolniuk Angliában – határozatlan ideig –, úgyhogy anyát bennlakó állatorvosként és intézőként alkalmazták.

Ilyen az én szerencsém.

Feltételezem, néhány lány odáig lett volna attól, hogy egy hatalmas ranchre költözhet, távol a város zajától, ahol segédkezhet a lovak gondozásában, és új életet kezdhet.

Megdörgöltem Bliss puha pofiját. Eddig kizárólag a lovakkal mentek jól a dolgaim.

KETTŐ

– **M**ennek egymáshoz ezek a színek, Mila?
Kaylee fülem mellett felcsattanó vékony, magas hangja felriasztott az álmodozásomból. Éppen megint apáról ábrándoztam. A kikötői sétányon korzóztak anyával, kéz a kézben, én előttük szaladtam. Megmaradt bennem a turisták, a gördeszkások, a háromárbcos vitorlášajók látványa és a Delaware folyó állottvíz szaga. Csípett a hideg, piros kesztyűm ellenére is éreztem, de apa mély, öblös nevetése felmelegített.

Amikor most hirtelen a clearwateri Dairy Queen sötétbarna-drapp enteriőrjében találtam magam, belém nyilallt a veszteség. Az emlékeimben éreztem, hogy szeretnek, és hogy tartozom valahová. Ezt az érzést nehéz fellelni egy furcsa városka gyorséttermének egyik bokszában.

Kaylee a cukkerpinkre és hupililára festett körmeivel hadonászott az orrom előtt, teljesen be volt sózva. Erőt kellett venni magamon, hogy kiengedjem az öklömet, és ne hessegessen el azokat a színpompás ujjakat.

– Szuperül néznek ki, igaz?

Ez jellemző Kaylee-re: magához veszi a szót, és megválaszolja a saját kérdését, mielőtt esélyem lenne bármit is mondani.

– Klasszak – szólalt meg Ella az asztal másik végéről, és őszinte lelkesedés ragyogott fel keskeny egérkearcán.

– Klasszak bizony! – szajkóztam utána. Valójában cseppnyi érdeklődést sem mutattam sem a körömszínek, sem a fedőlakkok iránt.

– Hogy szerezted azt a horzsolást a kisujjodon?

Kaylee abbahagyta a hadonászást. Homlokráncolva vizsgálgatni kezdte az ujját, az általam szóvá tett fehér forradásra hunyorítva az első ujjpercénél.

– Ezt az apróságot? Fogalmam nincs. – Azzal vállat vont. – Lehet, hogy megszúrta egy tűvel álmomban, mert azt reméltem, hogy kómába esem, és egy másik városban ébredek.

Az asztal túlsó végén Ella felsóhajtott:

– Csak ki ne hagyj a herceget meg a bűvös csókot!

– Álmodik a nyomor...!

Kaylee felharsanó röhögése Ellából is kirobbantotta a nevetést, és még én is alig bírtam megállni mosolygás nélkül.

Mióta négy héttel ezelőtt megismerkedtem Kaylee Daniels-szel, egyfolytában ilyen eszeveszett tempóban pörgött. Ő volt a suliban az első, aki bemutatkozott: egy hosszú lábú, szeplős energiabomba magas sarkú csizmában. Rávetette magát a karomra a tanteremben, és gyakorlatilag odaráncigált az övével szomszédos padhoz.

A beszélgetés minden szavára emlékeztem.

– Mia Daily vagy, ugye? Most költöztetek be a vendégházba, a Greenwood Ranchre. És Phillyből jöttél! Édes istenem, ott milliószor izgalmasabb lehet, mint itt. Engem Kaylee Danielsnek hívnak, és mindent elmesélek neked Clearwaterről, amit tudnod kell. Csak az, sajnos, nem valami sok. A legfontosabb, hogy több fiú kellene. Jóval több.

Amikor szünetet tartott végre, hogy levegőt vegyen, kijavítottam a nevemet – a szüleim rövidítették le a Mia Lanát Milává, így becéztek –, aztán hagytam, hogy elborítson a szóáradata. Még örültem is, hogy valami eltereli a gondolataimat.

– Na, mi a nagy helyzet?

Visszazökkenve a jelenbe egy illatfelhőben találtam magam. Vanília Égbolt parfümje megelőzte Parker dobogó, platformcipős lépteit. A csaj hanyagul az asztalra dobta a rojtos táskáját, amivel majdnem feldöntött egy mogyoróvajás vaníliajégkrémet – Elláét, aki mellé lerogyott a boksza.

Parker??? Kaylee elhívta Parkert? Kis híján feljajdultam.

Mellettem Kaylee mutatóujjának cukkerpink körmével megkocogtatta a vaníliafagyis kóláját.

– Öö, helló... jégkrémet?

A szemem sarkából láttam, ahogy észrevehetően felém bök a fejével.

– Ah! – sóhajtott fel Ella sokat sejtetően, mire három szánakozó mosoly érkezett felém.

Csoszogatni kezdtem a Nike-mat az asztal alatt a ragacsos padlón, azt kívánva, bárcsak én is lecsúszhatnék mellé. Kaylee megvezetett. Ezt a Dairy Queen-es kiruccanást nem is a jégkrém iránti olthatatlan vágya ihlette! Úgy tűnt, hogy ezt kitervelték.

A jóindulatra szoruló Mila Daily – ez voltam én. Mindig megkaptam a szánakozó mosolyokat, és mindig kínos hallgatás következett, amikor az emberek tudomást szereztek arról, hogy mi történt apával. Mintha attól félnének, hogy elég egy rosszul megválasztott szó, és szilánkokra török, mint egy tükör. És persze senki nem kért abból, hogy újra össze kelljen raknia.

Az edzőcipőm ismét csuszakolni kezdte a padlót, én meg igyekeztem keménynek mutatkozni. Ám mivel nem voltam biztos benne, hogy ez sikerült, következett a második legjobb dolog, ami eszembe jutott: igyekeztem elterelni magamról a figyelmet.

– Jó a frizurád, Parker!

Parker hosszú, szőke, gondosan kivasalt fürtjei végéhez kapott. De ahelyett, hogy sütkérezett volna az elismerésben, meglepetésemre rosszállóan felém fordult.

– Jól van már, te puncsgép! Csak lenyisszantottak fél centit a végéből.

Kaylee, hogy tompítsa Parker beszólását, így szólt:

– Ugyan, hagy már! Tutira felhúztad volna magad, ha senki sem veszi észre! – Engem oldalba bökött kicsit a könyökével, a csajnak meg odalökött egy Diet Coke-ot az asztal túloldalára. – Nesze! Szükséged lesz a koffeinre.

– Istennő vagy!

– Tudom.

Miközben a csevegésüket figyeltem, a Kaylee-nek küldött hálás mosoly, amiért megvédett, lehervadt az arcomról. Milyen érzés lehet, amikor barátok vesznek körül, még hozzá olyanok, akik annyira ismernek, hogy még azt is tudják, mit kéne éppen innod. Én momentán még magamról sem nagyon tudtam, mi esne jól.

– Na, ide figyzzatok... – kezdte Kaylee, az ajtó nyikorgása azonban félbeszakította.

Egy pillanatra aszfalt- és trágyaszaggal kevert sültcsirke-illat érződött. Két tizenéves srác sétált be: egy szőke, picike U alakú anyajegygyel a homlokán, és egy sötéthajú, aprócska piros folttal a gallérján.

Így tizenegyre nőtt a vendégek száma, minket is beleszámítva.

– Jaj, nézzétek már Tommyt! Micsoda undorító munkásbakancsban van! – kiabálta elfintorított orral Kaylee, elég hangosan ahhoz, hogy az épp zúgó turmixgéptől is lehessen hallani. – Rettenetes! Ez lábgyalázás, kérdezhetsz bárkit. Mondjuk Jackson se sokkal jobb. Tudtátok, hogy érettségi után itthon akar maradni, és beállni a szülei boltjába? Aaannyira gáz!

Ella és Parker egyetértően bólogattak.

– És mellé még úgy is öltözik, mintha egy munkaruházati cég szponzorálná – folytatta azon melegében Kaylee, és úgy megbor-zongott, hogy a bokszt beleremegett a tőle megszokottnak számító, túljátszott alakításába. – Logós póló. Szintén gáz.

Szerettem volna én is hasonló megvetést tanúsítani Jackson pó-lójának sárga logója iránt, helyette azonban megjelent előttem apa, a régi nappalinkban, amint a Phillies csapatát buzdítja a piros póló-jában, a fehér P-logóval a jobb felső részén.

Flanelinge két ujját a kézfejemre húztam, és az ujjaim közé fogva morzsolgatni kezdtem a viseltes anyagot. Olyan ismerős volt a tapin-tása, hogy bekötött szemmel is felismertem volna. Harmincöt napja halt meg apa, negyvenhárom éves korában, és csak ennyi maradt utána, meg néhány emlék. Nem valami sok.

Valaki rángatni kezdte az ingem ujját, mire felnéztem, és észre-vettem, hogy Kaylee bámul rám... hogy mindannyian engem bá-mulnak.

– Mi az?

Kaylee az ingbe bugyolált kezeimre pillantott, és megköszörülte a torkát – ami nem volt túl udvarias tőle –, majd rám villantotta legfényesebb mosolyát.

– Azért hoztunk el ide, mert úgy gondoltuk, hogy nem ártana gyakrabban kiszakadnod otthonról.

Ella bólintott, Kaylee pedig folytatta:

– Tudod, elszabadulni a ranchról, anyukádtól...

– Attól az ingtől – dörmögte Parker a bajsza alatt.

Ettől mozdulatlaná dermedtem, de úgy tűnt, senki más nem hallotta meg, mit mondott.

– ... egyebektől – fejezte be Kaylee.

Apa halálától. Ezt sűrítette magába az „egyebek”.

Hirtelen csapdának tetszett a vinilhuzatos ülés. De hát, az én hibám. Tévedtem, amikor azt gondoltam, hogy egy kis programolás Kaylee-vel, vagy akárkivel, segíteni fog. A ranchen a lovak legalább nem hiszik azt, hogy egy jégkrém helyrevág. Összerándultam, amikor be kellett látnom, hogy egy oké, de legalább megpróbálták. Jó, Parker nem annyira, de Kaylee. Meg Ella, a maga óvatos, „ne-kavarjuk-fel-az-állóvizet” módján, ők igen. Megpróbálták. Csak éppen nem értettek.

– Köszí – morogtam végül.

Szerettem volna, ha találnak helyettem valami más közös érdeklődési pontot maguknak. Szerencsémre a kassza mellett nyikorogva kinyílt a gyorsétterem ajtaja.

– Ki ez? – kérdeztem, magamban elnézést kérve a fiútól, bárki legyen is, amiért elterelő hadműveletnek használok.

Egy magas, sudár alak lépett be, sötét, hullámos lobonccal.

Kaylee barna szeme elkerekedett.

– Mit t’om én. De gusztá... bejön.

Parker ásítást színlelt.

– Bármelyik fickóra ezt mondanád, amelyik nem idevalósi, de él és mozog. Sőt, igazából még az sem kell, hogy éljen. – Ám amikor félrefordította a fejét, és a boksz mögé nézett, összecücsörítette a száját, és megeresztett egy rövidke, alig hallható fütttyöt. – Nem is rossz!

Ella sem akart kimaradni.

– Lehet, hogy az Annandele-be jár? – vetette fel a legközelebbi középiskola lehetőségét, miközben a nyakát tekergetve az újonnan érkezett idegenre bámult, aki épp a rendelését adta le a fiatal, pattanásos pénztárosnak.

Nemet intettem a fejemmel.

– Rendeléskor azt mondta, hogy most költözött ide.

Parker rám nézett, és elhúzta pink szájfénytől csillogó ajkait, miközben a szívószálával az előtte lévő Diet Coke-ot kevergette. Legalább három kört írt le minden egyes korty előtt.

– Na, ja! Mintha legalábbis hallhattad volna innen hátulról.

– Mila sokat hallgat. Sok mindent észrevesz – szólalt meg Kaylee, amivel elvette Parker szavainak életét. Aztán felnevetett. – De az is lehet, hogy van valami hiperszuper hallókészüléke, amit elrejtett itt valahol. Felém nyúlt, és játékosan meghuzigálta a fülcimpámat. Az érzés belső képek egész sorát hívta elő.

Fehér falak. Egy fehérköpenyes férfi elmosódott képe. A közelítő ujjá, ami mélyen a fülembé nyúl.

Hogy meneküljek a képtől, akkora lendülettel, olyan hirtelen ugrottam fel, hogy meglöktem az asztalt, és kiborítottam a jégkrémemet. Még el sem jutott a tudatomig, hogy megmozdultam, már kint is voltam a bokszból.

– Jesszusom, Mila! Meg vagy húzatva? – förmedt rám Parker. – De komolyan, valaki árulja már el, miért vesztegetjük rá az időnket?

– Fogd be, Parker! Mila jó arc. És legalább nem erről az istenverte helyről származik. Te hol is születél? Ja, persze, Clearwaterben. Látszik.

Én csak álltam az asztalunk mellett, kábán. Ez egyszer igaza volt Parkernek, úgy viselkedtem, mint aki meg van húzatva. És a rám

meredő tekintetekből meg a gyorséttermen végigfutó vihorászásból ítélve mások is így gondolták. Beleértve az új fiút is. Távolabbról, a kassza mellől fürkészt a kék szemével, mely olyan világos volt, hogy szinte már áttetsző.

Kaylee ártatlanul felhúzta a szemöldökét, és a kezét kitarva, felfelé fordított tenyérrel felém fordult.

– Esküszöm, fogalmam sem volt róla, hogy fülfóbiában szenvedsz. Nincs több fülpiszkálás, ígérem. De kérlek, te meg ne égess le jó srácok előtt, oké?

Mosolyt erőltettem magamra, és visszacsusszantam a boksza. Ha akartam volna, se tudtam volna megmagyarázni, mi történt. Sejtésem sem volt. Hacsak nem a kórházhoz volt köze, a tüzesetet követően. Lehet, hogy az orvosok valami beavatkozást végeztek a fülemen?

Ella vihogása mentett meg.

– Hé, az új fiú még mindig erre néz!

– Milának hála, még mindig mindenki erre néz – dűnnyögte maga elé Parker, de persze mindannyiunk feje a srác felé fordult.

Világos farmerkék, döntöttem el. A szeme világos farmerkék színű volt.

Hosszú ujjú fehér póló, szűk szabású sötét nadrággal, sötét-fekete kockás Vans cipővel

– Semmi munkásbakancs – jegyeztem meg Kaylee kedvéért.

– Jaj már! Nekem is ez tűnt fel először!

Elfojtottam egy mosolyt. Na, persze! Ami engem illet, én sok mindent észrevettem – mint mindig.

A sötétes árnyékot az álla vonalában, ami friss borosta lehetett. Ahogy a pultnak támaszkodott, lazán, de mégis kimérten. Előregörnyedő vállaival nem volt valami közvetlen jelenség. A száját nem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lehetett a tökéletesség vádjával illetni, viszont izgalmassá tette, hogy a felső ajka a bal oldalon kajszán feljebb kunkorodott. A kiszolgáló átnyújtott neki egy italt, ő pedig el is ment.

A csöndet Kaylee törte meg, öklével dobolni kezdett az asztalon, amitől a jégkrémospoharaink ugrálni kezdtek.

– Na, erről beszélek én! Pontosan ilyen vérfrissítésre van szükségünk Clearwaterben.

– Kár, hogy Mila elriasztotta a bokszugratásával – piszkálódott Parker, ám Kaylee visszavágott, hogy bármilyen figyelem jobb a semminél.

Miközben a lányok áttértek a rejtélyes fiúkról a kedvenc színészekre, hozzásimultam apa ingéhez. Tekintetem az ablakra tévedt, de a távol helyett a múltba révedtem. Elmerültem anya és apa mosolyában, amikor egyszer pizzasütés közben összekenték az orromat paradicsomszósszal. Láttam hármunkat, ahogy befészkeljük magunkat a sötétkék kanapéra, és kopogós römit játszunk.

Kaylee ájulási jelenete űzte el a képeket, azzal, hogy a vállamra alélt.

– Istenem, iszonyat szexi volt abban a vérfarkasos filmben! De a *Tristan James, a kiskorú katonában* jobban tetszett.

Felálltam. Ezúttal szándékosan.

– Mennem kell – jelentettem ki, holott tudtam, hogy anya ideges lesz, amiért nem vagyok elég óvatos, és megszegve a szabályt, gyalog vágok neki az útnak.

Elindultam, még mielőtt a döbbsent Kaylee elköszönhetett volna, illetve Parker vágthatott volna egy újabb grimaszt. Kinn is voltam. Egyedül. Távol a lányoktól, a sültök illatától, az idegenektől, a műanyag ülésektől és mindentől, ami nem Philly.

Távol a zavaró közjátékoktól, melyek megakasztották a fejemben egymás után felbukkanó emlékeimet.